

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Sa/31/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022200626
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1022200626.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Blankou Malichovou, v právnej veci žalobcu: M. E. nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Q. federácie, č. cestovného dokladu XXNXXXXXXXX, t.č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpený Centrom právnej pomoci, kancelária Bratislava, Račianska 1523/71, 810 05 Bratislava proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava, Paulínska 13, 917 01 Trnava o správnej žalobe žalobcu vo veci zaistenia zo dňa 04.05.2022, podanej proti rozhodnutiu žalovaného č.p. PPZ-HCP-BA9-25-027/2022-AV o predĺžení zaistenia zo dňa 25. marca 2022, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalobcovi n e p r i z n á v a právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

I.
žaloba

1. Včas podanou žalobou zo dňa 04.05.2022, procesne podriadenou ust. § 226 ods. 1, 2 SSP, doručenou dňa 16.05.2022 (§ 71 ods. 2 SSP) Krajskému súdu v Bratislave, ako súdu vecne a miestne príslušnému na konanie, sa postupom podľa ust. § 221 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“), žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného č.p. PPZ-HCP-BA9-25-027/2022-AV o predĺžení zaistenia zo dňa 25.03.2022 a jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Svoje sťažnostné dôvody právne založil na porušení ust. § 32 ods. 1, § 46 a § 47 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj „Správny poriadok“), ust. § 88 ods. 4 písm. b/, 88a ods. 1 písm. c/, d/ a ods. 2 a § 90 písm. d/ zák.č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej aj „ZoPC“) a rozhodnutiu vytkol nepreskúmateľnosť pre jeho nedostatočné odôvodnenie a nedostatočné zistenie skutkového stavu.

2. S odkazom na ust. § 88 ods. 4 zák.č. 404/2011 Z.z. namietol neodôvodnenie stanovenej dĺžky doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však do 25.07.2022, pričom na podporu svojich námietok odkázal na rozsudok NS SR sp.zn. 10Sza/4/2012 a rozsudok Mestského súdu v Prahe, sp.zn. 7AA/50/2011 zo dňa 14.03.2011 a v nadväznosti na ne konštatoval, že ak žalovaný nezdôvodnil dĺžku doby zaistenia, ide o podstatnú vadu, ovplyvňujúcu zákonnosť celého rozhodnutia. S poukazom na rozsudok NS SR sp.zn. 1SZa/4/2015 uviedol, že akékoľvek zaistenie cudzinca musí trvať čo najkratšiu dobu a to len dovtedy, pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou účinné úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu) a svoju argumentáciu podložil aj rozsudkom NS SR sp. zn. 10Sza/4/2012. „Avšak bez konkretizácie nevyhnutných administratívnych úkonov potrebných na prípravu a realizáciu

administratívneho vyhostenia žalobcu a predpokladanej doby ich vybavenia je odôvodnenie doby zaistenia žalobcu v tomto konkrétnom prípade povrchné, nedostatočne a preto napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné.“ (rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4Sa/71/2018-32 zo dňa 12.09.2018).

3. Namietal predĺženie jeho zaistenia v zmysle ust. § 88a ods. 1 písm. c/ a § 88a ods. 1 písm. d/, s poukazom na ust. § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov na dobu do 25.07.2022, čo žalovaný odôvodnil tým, že uvedenú dobu zaistenia stanovil po dôkladnom vyhodnotení jeho osoby, a vychádzal aj z praxe, pričom konanie o azyl trvá niekoľko mesiacov a stanovenú dobu považuje za dostatočnú. Takéto odôvodnenie dĺžky doby zaistenia nemožno však považovať za náležité a postačujúce. V zmysle uvedenej súdnej judikatúry bol žalovaný povinný náležite odôvodniť, prečo stanovil dĺžku doby jeho zaistenia práve do 25.07.2022, a to najmä s poukazom na konkrétne administratívne úkony, ktoré bude potrebné za účelom jeho administratívneho vyhostenia vykonať. Strohé odôvodnenie, spočívajúce len vo všeobecnom stanovení dĺžky doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný a na následnom mechanickom ohraničení, nie je správne a postačujúce. V zmysle judikatúry súdov je vždy potrebné stanovenú dĺžku doby zaistenia náležite odôvodniť existujúcimi skutočnosťami konkrétneho prípadu. Povinnosť žalovaného odôvodniť rozhodnutie o zaistení tiež z hľadiska účelnosti zaistenia nepochybne vyplýva z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Nielen počas trvania pozbavenia osobnej slobody, ale už od samotného počiatku, teda pri vydávaní takéhoto rozhodnutia musí, na základe doposiaľ zistených informácií a vykonaných úkonov načrtnúť, na základe čoho sa domnieva, že bude možné účel zaistenia dosiahnuť. Povinnosťou žalovaného bolo teda skúmať možnosť naplnenia účelu zaistenia, teda či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky zjavné už v momente rozhodovania o zaistení.

II.

Vyjadrenie

4. Vo vyjadrení zo dňa 11.05.2022 žalovaný poukázal na pôvod žalobcu ako štátneho príslušníka Ruskej federácie, ktorý podal žiadosť o udelenie azylu za účelom zmarenia jeho administratívneho vyhostenia z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Podotkol, že žalobca rozhodnutie odmietol prevziať, pričom bol poučený o tom, že za deň doručenia sa považuje deň 25.03.2022, teda kedy žalobu odmietol prevziať. Zdôraznil, že skutkový stav zistil náležitým spôsobom, zaobstaral si množstvo podkladov, na základe ktorých rozhodoval a to kriminálna minulosť žalobcu na území ČR aj SR, rozhodnutia súdov SR, ktorými bol žalobca opakovane právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin. Ide o osobu, ktorá páchala na území Českej aj Slovenskej republiky trestnú činnosť, za čo bol právoplatne odsúdený a bol mu uložený trest vyhostenia a aj trest odňatia slobody. Žiadosť o azyl, ktorú žalobca podal, vyhodnotil ako účelovú, s cieľom oddialiť, prípadne zmať výkon vyhostenia nariadený súdom SR, hoci do zápisnice o podaní vyjadrenia uviedol, že o azyl nežiada. Žalovaný doplnil, že v prípade existencie relevantných dôvodov na udelenie azylu na území SR, by ich bol žalobca uviedol už dňa 24.10.2021, prípadne hneď a nie až takmer po troch týždňoch od umiestnenia v zariadení. Navyiac u žalobcu nejde o zaistenie za účelom administratívneho vyhostenia podľa § 88 ods. 4 ZoPC, ako to mylne uvádza jeho právny zástupca ale o zaistenie azylanta podľa ust. § 88a ods. 2 ZoPC. Tiež nesúhlasil s tvrdením, že zaistením žalobcu nedochádza k naplneniu účelu zaistenia, pretože nejde o návrat cudzinca, ale účelom je mať ho počas konania o azyle k dispozícii na konanie pred migračným úradom MV SR a tiež zabrániť, aby samotnou žiadosťou o azyl nemohol zmať trest vyhostenia nariadený súdom. Do času, kedy bude o medzinárodnej ochrane žalobcu podľa zák.č. 480/2002 Z.z. o azyle právoplatne rozhodnuté, budú všetky jeho práva rešpektované a v prípade kladného rozhodnutia o udelení medzinárodnej ochrany bude prepustený zo zaistenia. K samotnej správnej žalobe uviedol, že je len zhľukom rôznych rozsudkov a judikátov, ktoré sa na predmetný prípad nedajú aplikovať a neobsahuje žiadne zásadné skutočnosti alebo tvrdenia, ktoré by neboli obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia. Správnu žalobu žiadal ako nedôvodnú zamietnuť.

5. Žalobca k vyjadreniu žalovaného vyjadrenie nepodal.

III.

rozhodnutie

6. Napadnutým rozhodnutím zo dňa 25.03.2022, č.p. PPZ-HCP-BA9-25-027/2022-AV žalovaný predžil zaistenie žalobcu do 25.07.2022 za účelom konania o udelení azylu. V skutkových dôvodoch poukázal na kontrolu žalobcu hliadkou oddelenia cudzineckej polície Trnava pred ÚPZC Medveďov dňa 25.01.2022, ktorou bolo zistené, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II. sp.zn. OT/107/2021 mu bol uložený trest vyhostenia na dobu 5 rokov za trestný čin krádeže. Žalobca je v súčasnosti žiadateľom o azyl na území SR, pričom vzniklo dôvodné podozrenie, že o azyl požiadal výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať uložený trest vyhostenia z územia SR. Po prepustení z ÚPZC dňa 25.01.2022 bol žalobca toho istého dňa predvedený za účelom konania o zaistení ako azylant, a to najviac do 25.03.2022 a bol umiestnený v ÚPZC Medveďov. Z pasu Ruskej federácie číslo XXNXXXXXXX, platného od 28.06.2017 do 28.06.2022 a z právoplatného rozsudku sp.zn. OT/107/2021 bola zistená totožnosť žalobcu a z informačných systémov a cestového pasu bol zistený jeho prechodný pobyt na území Slovenskej republiky do 03.09.2021, na účel podnikania.

7. Žalovaný poukázal na ust. § 131i ods. 1 ZoPC, v zmysle ktorého sa pobyt predlžuje až do uplynutia 2 mesiacov od odvolania krízovej situácie, avšak žalobcovi pobyt podľa ust. § 35 písm. b/ ZoPC zanikol dňom právoplatnosti trestného rozkazu 27.04.2021 a uložením trestu vyhostenia. Jeho pobyt na území SR a všetkých členských štátov je tak neoprávnený, a výkon vyhostenia do iného členského štátu Schengenského priestoru tak nemožno vykonať ani realizovaním na štátnu hranicu ale zo zaistenia.

8. Po zaistení žalobcu dňa 24.10.2021 bola dňa 08.11.2021 správny orgán doručená informácia z ÚPZC Sečovce o podaní žiadosti o udelenie azylu na území SR. Žalovaný tiež zistil, že žalobca bol v roku 2007 súdne vyhostený z územia ČR a súčasne bol odsúdený aj na trest odňatia slobody za trestný čin sprenevery, podvodu, vydierania a iných. Z uvedeného možno ustáliť, že jeho pobyt na účel podnikania bol udelený v rozpore so zákonom, keďže nie je bezúhonnou osobou a na základe uvedeného ho je možné považovať za hrozbu pre verejný poriadok. Žiadosť o udelenie azylu označil žalovaný za účelovú a podanú výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať výkon súdneho vyhostenia a zaistenie považuje za účelné, efektívne a zákonné.

9. Dňa 25.01.2022 bola so žalobcom na správnom orgáne spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia za prítomnosti tlmočníka z jazyka ruského, v ktorej uviedol, že nemá žiadne zdravotné ťažkosti, nežiada o lekárske vyšetrenie, nie je pod vplyvom liekov, alkoholu, netrpí stresovou záťažou, ani psychickým ochorením a nežiadal ani o poskytnutie právneho zástupcu. Dňa 25.03.2022 začal správny orgán konanie vo veci predĺženia zaistenia žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu podľa ust. § 88a ods. 1 písm. c/, d/ ZoPC v spojení s odsekom 2 tohto ustanovenia. Dňa 21.03.2022 získal žalovaný telefonickú informáciu z Migračného úradu, že stále preveruje okolnosti uvedené žalobcom a v 13. týždni roku 2022 je potrebné vykonať jeho ďalší výsluch. Poukázal na dostupné informácie z MÚ MV SR, podľa ktorých Rusko je krajina, ktorej bezpečnostná situácia nevyžaduje udelenie azylu alebo doplnkovej ochrany na území SR jej príslušníkom.

10. Žalovaný ďalej uviedol, že medzi požiadavky pri rozhodovaní o možnosti využitia iných dostatočných ale menej prísnych donucovacích opatrení a naplnenia článku 15 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115 /ES ako aj podľa § 89 ods. 1 písm. a/ ZoPC, povinnosť hlásenia pobytu alebo podľa písm. b/ povinnosť zložiť peňažnú záruku patrí ich efektivita a praktická vykonateľnosť ich ukladaní, aby zložitosť celého procesu nakoniec neobmedzovala ich využitie. Vzhľadom k osobe žalobcu a okolnostiam prípadu alternatívne opatrenie kvôli zabráneniu zneužitia azylovej procedúry neuložil.

11. Žalovaný sa zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života žalobcu v zmysle čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, uverejneného v Zbierke zákonov č. 209/1992 Zb. a č. 102/1999 Z.z., ktoré vychádzajúc z toho, že žalobca nemá na území SR žiadnu blízku rodinu ani žiadne záväzky, plne rešpektoval. Tiež skonštatoval, že zaistenie žalobcu je aj v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f/ uvedeného dohovoru. Poukázal tiež na zápisnicu o podaní vyjadrenia č.p.: PPZ-HCP-BA9-25-026/2022-AV zo dňa 25.03.2022, do ktorej žalobca uviedol: „Ako som už uviedol v predchádzajúcej zápisnici, nebudem spolupracovať so správnym orgánom a nebudem odpovedať na žiadne otázky. Nemienim nič podpísať. Nechcem sa k ničomu vyjadriť.“

12. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) preskúmal vec postupom podľa druhého dielu štvrtej hlavy SSP, v rozsahu a medziach dôvodov podanej žaloby a riadiac sa znením prvej vety ust. § 228 SSP, do siedmich pracovných dní nariadil vo veci pojednávanie. Nakoľko po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu náležitostí a dôvodov podanej žaloby (ust. § 226 SSP) dospel bez vypočutia účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, ktorí sa z pojednávania písomne ospravedlnili a súhlasili z prejednaním veci v ich neprítomnosti, k záveru, že správna žaloba, ktorú posudzoval neformálne a neviazane žalobnými bodmi (ust. § 206 ods. 3 SSP) nie je dôvodná, a podľa ust. § 229 SSP ju zamietol.

13. Podľa § 206 ods. 3, 4, 5, 6 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

14. Podľa § 221 ods. 1, 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený. Žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

15. Podľa § 225 ods. 1 SSP, správna žaloba podľa § 221 ods. 1 musí byť podaná v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia o zaistení, rozhodnutia o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia.

16. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

17. Podľa § 85 ods. 1 písm. c/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení vydaného členským štátom (ďalej aj „vydávajúci štát“), ak štátny príslušník tretej krajiny porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt štátnych príslušníkov tretej krajiny.

18. Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajť je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

19. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

20. Podľa ods. 3 cit. ustanovenia, podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

21. Podľa ods. 4 cit. ustanovenia, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

22. Podľa § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku.

23. Podľa § 90 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. d/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Zariadenie je povinné skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

24. Podľa § 46 zák.č. 71/1967 Zb., rozhodnutie musí byť v súlade so zákonom a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

25. Podľa § 47 ods. 3 zák.č. 71/1967 Zb., v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

26. Podľa článku 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt

bola zamietnutá ako zjavne neodôvodnená alebo podvodná, alebo ak dotknutá osoba predstavuje riziko pre verejný poriadok, verejnú alebo národnú bezpečnosť, členské štáty môžu upustiť od poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod alebo môžu poskytnúť lehotu kratšiu ako sedem dní.

27. Podľa článku 5 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

28. Základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti, dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Zásada tzv. materiálnej pravdy má v konaní o zaistení svoje špecifiká, spočívajúce v pravidelnej nedostatočnosti dôkazov preukazujúcich dôveryhodnosť žiadateľových tvrdení. Je však na správnom orgáne, aby preukázal či vyvrátil pravdivosť žiadateľových tvrdení, a to buď úplne nevyvrátiteľne, zistením presných okolností viažucich sa na tvrdenia zaisteného alebo aspoň s takou mierou pravdepodobnosti, ktorá nevyvoláva zásadné pochybnosti o správnosti úsudku správneho orgánu.

29. Správny súd riadiac sa kritériami aplikačnej praxe, z ktorej vyplýva, že akékoľvek zaistenie cudzinca musí trvať čo najkratšiu dobu, a to iba dovtedy, pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou účinné úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu) konštatuje, že žalobcovi bolo zaistenie predĺžené na čas do 25.07.2022. Inštitút zaistenia cudzinca je v zmysle čl. 8 ods. 2 Charty základných práv a slobôd zákonným titulom pre obmedzenie osobnej slobody jednotlivca, ktorá je ako základné ľudské právo zaručená čl. 8 ods. 1 Charty a jeho presnú dobu nie je možné predbežne presne určiť, nakoľko závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré okrem iného patrí zdravotný stav zaisteného, jeho spolupráca, komunikácia medzi štátnymi orgánmi Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) a ostatnými štátmi, ktorých sa nútený návrat cudzinca týka, tiež vybavenie všetkých náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu upraveného medzinárodnými dohodami, ktorými sú dotknuté krajiny signatármí.

30. Dobu predĺženia zaistenia žalovaný určil v súlade s ust. § 88 ods. 4 písm. b/ ZoPC na 4 mesiace, zaistenie precizoval profilom osoby žalobcu, ktorý sa dňa 20.03.2021 dopustil priestupku proti majetku podľa ust. § 50 ods. 1 zák.č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu bola uložená bloková pokuta, rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. OT/16/2021 zo dňa 03.04.2021, ktorým bol uznaný vinným z prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. g/ Trestného zákona, rozsudkom Okresného súdu II sp. zn. OT/107/2021 zo dňa 27.04.2021, ktorým bol uznaný vinným z prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. g/ a ods. 2 písm. b/ Trestného zákona a podľa ust. § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona mu bol okrem iného uložený aj trest vyhostenia z územia SR na dobu 5 rokov. Dňa 07.05.2021 Okresný súd Bratislava II k rozsudku pod spisovou značkou OT/107/2021 nariadil výkon trestu vyhostenia s pokynom na vykonanie ihneď. Dňa 24.10.2021 skončil žalobcovi trest odňatia slobody a bol prepustený na slobodu. Toho istého dňa bol správnym orgánom zaistený na účel výkonu trestu vyhostenia do 23.11.2021, a zaistenie mu bolo predĺžené do 23.02.2022. Dňa 08.11.2021 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Dňa 02.12.2021 podal žalobca vo veci zaistenia správnu žalobu na Krajskom súde v Košiciach, ktorý ju rozsudkom sp.zn. 3Sa/27/2021 zo dňa 23.12.2021 zamietol. Na základe kasačnej sťažnosti podanej dňa 04.01.2022, Najvyšší správny súd SR zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach tak, že rozhodnutie správneho orgánu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia. Dňa 25.01.2022 v čase o 14.00 hod. bol žalobca zo zaistenia prepustený a v čase o 14.05 hod. bol pred ÚPZC Medveďov kontrolovaný hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Trnava, pričom kontrolou bolo zistené, že má uložený trest vyhostenia na dobu 5 rokov, uložený rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. OT/107/2021 za trestný čin krádeže a dňa 25.01.2022 v čase 14.00 hod. bol prepustený z ÚPZC Medveďov. Ďalej bolo zistené, že v súčasnosti je žiadateľom o azyl na území SR a vzniklo dôvodné podozrenie, že požiadal o azyl výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho súdne vyhostenie a z uvedeného dôvodu bol o 14.15 hod podľa § 79 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. predvedený za účelom konania o zaistení žalobcu ako azylanta. Rozhodnutím správneho orgánu pod číslom PPZ-HCP-BA9-25-010/2022 bol zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 25.03.2022 a umiestnený do

útvary policajného zaistenia pre cudzincov. Dňa 21.03.2022 bolo vo veci udelenia azylu na území SR zistené, že migračný úrad stále preveruje okolnosti uvedené žalobcom a v 13. týždni roku 2022 je potrebné vykonať ďalší výsluch. Z uvedeného dôvodu žiadal o predĺženie jeho zaistenia s tým, že presnú dobu rozhodnutia vo veci určiť nevedel.

31. Námietky žalobcu o nedostačujúcom a nenáležitom odôvodnení doby predĺženia zaistenia, bez uvedenia konkrétnych administratívnych úkonov, ktoré bude za účelom jeho administratívneho vyhostenia potrebné vykonať, tak v nadväznosti na uvedené považuje správny súd za irelevantné, konfabulačné a nenáležité už aj z toho dôvodu, že v danom prípade prebieha konanie o výkone trestu vyhostenia a nie o výkone administratívneho vyhostenia, ako sa mylne domnieva jeho právny zástupca. Nakoľko počas zaistenia žalobca požiadal o udelenie medzinárodnej ochrany na území SR, je pre zisťovanie splnenia podmienok na jej udelenie, najmä vzhľadom na jeho minulosť spojenú s trestnou činnosťou, páchanou na území ČR i SR, nevyhnutné mať žalobcu k dispozícii, čo možno vzhľadom k jeho osobnostnému profilu dosiahnuť len jeho zaistením.

32. K otázke dostatočného odôvodnenia doby predĺženia zaistenia ako jednej z esenciálnych zložiek rozhodnutia o predĺžení zaistenia, správny súd dospel k záveru, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne popísal jednotlivé úkony, ktoré je na zrealizovanie trestu vyhostenia v prípade neúspechu žalobcu pri udelení medzinárodnej ochrany na území SR potrebné vykonať. Odôvodnenie rozhodnutia považuje za dostačujúce a zodpovedajúce požiadavkám kladeným ust. § 47 ods. 3 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Správny súd nepovažuje časové rozpätie predĺženia zaistenia žalobcu za účelové alebo neodôvodnené a vzhľadom k množstvu a nepredvídateľnosti počtu nevyhnutných úkonov aj vzhľadom k žiadosti žalobcu o medzinárodnú ochranu, podanú počas zaistenia a s ohľadom na celkový profil jeho osoby, sa požiadavka na ešte konkrétnejšie vymedzenie úkonov javí ako cielený formalizmus. Zároveň je potrebné uviesť, že dĺžka zaistenia neprekračuje maximálnu dobu, po ktorú môže byť príslušník tretej krajiny v súlade s ust. § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov zaistený.

33. Ústavný súd SR vo svojom náleze č.k. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010 konštatuje, že „zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhostovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnuté tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody. Slovenská právna úprava požiadavku nevyhnutnosti neupravuje, preto tento prvok nie je potrebné skúmať. To však neznamená, že zaistenie môže byť svojvoľné. Jeho limitom je práve naplnenie účelu, a to realnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Priamo Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v texte článku 5 ods. 1 písm. f/ uvádza, že pozbaviť osobnú slobodu možno u osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení. Prebiehaním konania nemožno rozumieť len formálne začatie či priebeh takéhoto konania, ale aj realnosť vyhostenia.“ V náleze Ústavný súd SR poukázal na prípady rozhodované Nejvyšším správnym súdom ČR, napr. na rozsudok č.k. 1As 12/2006-61 a rozsudok č.k. 2As 80/2009-66 a aj na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva napr. vo veci Samie Ali v. Suisse a Agnissan v. Denmark, v ktorých sa venoval vzťahu medzi zaistením a jeho účelom.

34. Vzhľadom na neviazanosť žalobnými bodmi a povinnosť posudzovať žalobu neformálne (§ 206 ods. 3 SSP), správny súd preskúmaval napadnuté rozhodnutie aj nad rámec žalobných námietok.

35. Skúmal aj to, či sa žalovaný zaoberal možnosťou uloženia miernejších prostriedkov podľa ust. § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odôvodnil, prečo v prípade žalobcu podmienky na uloženie miernejších opatrení nie sú vzhľadom na jeho trestnú minulosť splnené a tým, že žalobca nemá na území SR žiadnu blízku rodinu ani žiadne záväzky odôvodnil aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života v zmysle v článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách uverejneného v Zbierke zákonov číslo 209/1992 Zb. a číslo 102/1999 Z.z. Zaistenie cudzinca predstavuje citeľný zásah do najvýznamnejších práv jednotlivca, a to do práva na slobodu pohybu a pobytu. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných najmä zákonom o pobyte cudzincov. Žalobca však svojimi námietkami nedokázal spochybniť zákonnosť rozhodnutia o predĺžení jeho zaistenia, prípadne zákonnosť konania, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo (napr. rozsudok NS SR 10SZa/16/2016).

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane poukázal na čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred jej zákonmi a podľa ktorého možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu stanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. Ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom, musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich, nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca.

37. V preskúmvanej veci možno teda uzavrieť, že závery správneho orgánu plne korešpondujú s obsahom administratívneho spisu, napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, je v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd ako aj Správnym poriadkom. Napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku, ako aj skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a je z neho zrejmé, akými úvahami bol žalovaný vedený pri hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu pri použití správnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Súd nezistil ani pochybenie správneho orgánu v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, a preto súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 229 SSP zamietol.

38. O trovách konania žalobcu rozhodol v zmysle ust. § 167 SSP a náhradu trov konania mu nepriznal s poukazom na výsledok konania, keď žalobca úspech v konaní nemal ani čiastočný.

39. Žalobcu, pre jeho zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. m/ a ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb.), na ich úhradu nezaviazal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote sedem dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, a to na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (§ 443 ods. 2 písm. b/ SSP a § 444 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP). Rozsudok krajského súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 446 ods. 2 písm. d/ SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).